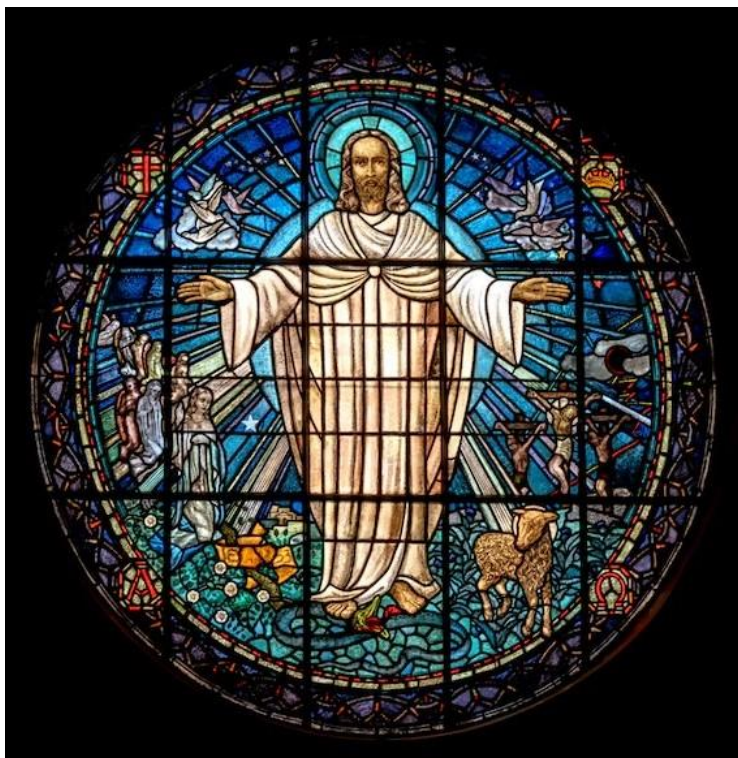

Ma is hív a Király?

Krisztus király különös jelentőséggel bír Szent Ignác lelkiségében, hiszen az Ő hívásáról szóló elmélkedés a Lelkigyakorlatok egyik kulcspontja. Miután a lelkigyakorlatozó megtapasztalta Isten szeretetét, valamint elmélkedett teremtettsége céljáról, majd ezek fényében rátekintett saját sötétségeire, bűneire, gyengeségeire, korlátaira, sebeire és azokra bocsánatot illetve gyógyulást kért, Szent Ignác a krisztusi hívásra irányítja figyelmét. Először egy Isten által kiválasztott földi királyt állít a gyakorlatot végző lelki szemei elé, egy olyan vezéregyéniséget, aki le akarja győzni az emberiség minden ellenségét és arra hívja hallgatóságát, hogy csatlakozzanak hozzá, osztozzanak sorsában, amelyet ő a jó ügy érdekében vállal. Ha pedig már egy földi vezér is hatással tud lenni ránk, mennyivel inkább érvényes ez Krisztus királyra - mutat rá Szent Ignác.

De mi köze a 21. századi olvasónak ehhez a témához, különösen akkor, ha nem is végzi Szent Ignác lelkigyakorlatát?

Az "én Krisztusomtól" a "világ Krisztusához"

Mindennapjainkban, akárcsak a lelkigyakorlatokban szükségünk van arra, hogy megtapasztaljuk Isten személyesen nekünk ajándékozott szeretetét, az ő irgalmát, Krisztus megváltó, szabadító erejét. Ez a nélkülözhetetlen alap, ahonnan Krisztus tovább hív: arra, hogy benne, a vele való bensőséges kapcsolatban maradván, tágítsuk ki a szívünket a világ felé. Vegyük észre azt, ami abban átalakulásra, megváltásra szorul és fedezzük fel Krisztus munkálkodását benne...

A megajándékozottságtól a tovább ajándékozás felé

Aki egyszer is megtapasztalta a határtalan isteni szeretet és irgalmat, az többé nem nyugodhat: szíve mélyén érzi a hívást arra, hogy ő is bakapcsoldjék az isteni mű kiteljesedésébe. Azzal akar lenni, akit viszontszeret, vele akar járni, részt akar vállalni az Ő tervében. Hozzá akar járulni Isten országának építéséhez. A szőlőtőkén lévő vessző termést kíván hozni. A mérhetetlenül megajándékozott maga is az ajándék osztójává akar válni - amit kapott, nem tarthatja meg magának, amit meg továbbad, az megszorodik.

Az egyetemes meghívástól a személyes hivatásig

Krisztus (király) mindenkit hív, valamennyiünket zászlaja alá akar gyűjteni. A meghívás mégis egészen személyes. Ott és úgy szólít meg, ahol és amiképpen azt csak én tudom meghallani. A világ alakításában nekem szánt szerep is egyedi, megismételhetetlen, ehhez pedig megajándékozott a szükséges adottságokkal, megteremtette számomra képességeim kibontakozásának feltételeit, szívembe ültette a mély vágyat és érzékennyé tette lelkemet annak felismerésére, amire hívni akar.

Az úzöttségből a vonzásba

Krisztus szeretet sűrget minket - sűrget, de nem űz. A felgyorsult világ rendszerei űznek, hajtanak bennünket a "soha sem elég" fenyegető hangjával. Krisztus azonban szeretetével magához vonz, majd művébe is bevonz. Önátadásra, benne maradásra hív, nem teljesítmények felé kerget.

Krisztus országától saját (kis)királyságom felé?

A szolgálat hevében olykor ott bújkál a kísértés, hogy észrevétlenül egyszer csak azon kapjuk magunkat, hogy már csak Krisztusért, de nem vele cselekszünk. Innen pedig már csak egy lépés az, hogy felcseréljük a szerepeket és Isten országa helyett saját kis birodalmainkat kezdjük építeni - az Ő nevében ugyan, de őt már csak alkalmi kisegítőként hívva be ténykedésünkbe.

Ezért oly nélkülözhetetlen rendszeresen megállni Isten előtt és vele együtt ránézni a megtett útszakaszra, feltéve magunknak néhány ilyenszerű kérdést:

- Mire és hogyan hív engem (most) Krisztus?
- Merrefele vonz ő engem?
- Miben fedezem fel az ő iránymutatását?
- Mi segít és mi akadályoz abban, hogy őáltala, ővele és őbenne éljek?

